

Нікіпслова Є.М.

Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА

У статті наведено результати дослідження організаційного складника політики безпеки Республіки Польща як єдиного механізму здійснення державної політики країни. Реалізації політики безпеки сприяє відповідна система органів влади. Тому з метою досягнення стратегічних цілей в галузі безпеки Республіки Польща необхідно організувати діяльність держави як єдиної системи. Така система має протистояти не лише зовнішнім військово-політичним загрозам, а й будь-якій загрозі національній безпеці. Стратегічний потенціал національної безпеки Республіки Польща слугує реалізації національних інтересів задля забезпечення як захищеності держави, так і ефективної участі у зміцненні оборонних можливостей НАТО та ЄС.

Ключові слова: національна безпека Республіки Польща, Президент Республіки Польща, Міністерство національної оборони Республіки Польща, Збройні Сили Республіки Польща, громадянське суспільство.

Постановка проблеми. Безпекова політика Республіки Польща (далі – РП) є найважливішим складником державної політики РП, що спрямована не тільки на захист й оборону країни, а й на попередження виникнення певних ситуацій, впоратися з якими державі допомагає низка відповідних органів та структур, що діють, виходячи з конкретних ситуацій і застосовуючи певні механізми реагування та впливу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Організацію й функціонування системи побудови органів, що реалізують політику безпеки у державі, вивчали такі вітчизняні науковці, як: П. Грицак, В. Орлик, С. Стоєцький, О. Хилько, Г. Яворська та інші. Серед зарубіжних науковців варто виокремити таких, як: Т. Дмитрук, Р. Макзінські, О. Осіка, Е. Фотига, М. Фриц, В. Чимошевич та інших.

Постановка завдання. Метою статті є аналіз організаційного складника політики безпеки Республіки Польща як єдиного механізму здійснення державної політики країни.

Виклад основного матеріалу дослідження. Насамперед, на нашу думку, варто сказати про Президента РП як Верховного Головнокомандувача Збройних Сил (далі – ЗС) РП відповідно до частини 1 статті 134 Конституції РП.

У мирний час Президент РП здійснює верховенство над ЗС через Міністра національної обо-

рони. Президент РП після погодження з Міністром національної оборони призначає на посаду та звільняє з посади начальника генерального штабу ЗС, а за пропозицією Міністра національної оборони призначає на посаду та звільняє з посади заступників начальника генерального штабу, командувачів родів військ, а також командувачів військових округів. На час війни Президент РП за пропозицією Голови Ради Міністрів (далі – РМ) призначає та звільняє Головнокомандувача ЗС [7].

Тобто у мирний час загальне керівництво ЗС здійснює Міністр національної оборони, який відповідає за реалізацію політики уряду у військовій галузі, виконуючи адміністративні функції щодо управління ЗС. Також він координує розроблення оборонних доктрин держави, зовнішню політику у військовій сфері, несе відповідальність за будівництво, комплектування та оснащення ЗС та проведення мобілізаційних заходів тощо.

Генеральний штаб ЗС РП входить до складу Міністерства національної оборони (далі – МНО), здійснюючи оперативне командування ЗС, планування та забезпечення їх бойової підготовки, розроблення планів застосування ЗС. Управління ЗС він здійснює через командувачів ЗС.

У частинах 1, 2 статті 126 Конституції РП зазначено, що Президент РП є верховним представником РП і гарантом безперервності держав-

ної влади. Він піклується про дотримання Конституції, стоїть на сторожі суверенітету і безпеки держави, а також непорушності і неподільності її території [7].

Відповідно до статті 133 Конституції РП Президент є представником держави у зовнішніх відносинах.

Крім того, Президент РП у сфері державної безпеки:

- у разі зовнішньої загрози державі, збройного нападу на територію РП або коли з міжнародного договору виникає зобов'язання щодо спільної оборони від агресії Президент РП за пропозицією РМ може ввести воєнний стан на частині або на всій території країни (стаття 229);

- у разі загрози конституційному ладу держави, безпеки громадян або громадському порядку Президент РП за пропозицією РМ може ввести на певний час, що не перевищує 90 днів, надзвичайний стан на частині або на всій території держави (частина 1 статті 230 Конституції РП).

Статтею 4а Закону РП від 21 листопада 1967 року «Про загальний обов'язок захисту РП» передбачено такі повноваження Президента [13]:

- на вимогу Голови РМ затверджує стратегію національної безпеки;

- видає на прохання Голови РМ накази, політичні та стратегічні директиви МНО РП та інші документи з реалізації стратегії національної безпеки;

- на вимогу РМ затверджує плани управління національною обороною та керує ними;

- приймає рішення на прохання Голови РМ про внесення змін до стану оборонної готовності держави;

- інформує про рішення, що мають відношення до питань безпеки й оборони та які можуть застосовуватися до всіх державних органів, центральних і місцевих органів влади, підприємств, керівників інших структурних підрозділів і громадських організацій;

- ініціює та заохочує проекти актів, що спрямовані на формування патріотичного та оборонного ставлення у суспільстві.

Затвержені та видані Президентом акти є основою для реалізації зобов'язань та приготування відповідних планів у сфері політики національної безпеки, а також у сфері діяльності, спрямованої на вдосконалення системи оборони держави.

Статтею 136 Конституції РП визначено, що у разі безпосередньої зовнішньої загрози державі Президент РП за пропозицією Голови РМ видає наказ про загальну або часткову мобілізацію та використання ЗС для оборони РП.

Варто зазначити, що відповідно до частини 1 статті 11 Закону РП

від 21 червня 2002 року «Про надзвичайний стан» під час надзвичайного стану Президент РП на прохання прем'єр-міністра може прийняти рішення використовувати філії та підрозділи ЗС Польщі відновити нормальне функціонування держави, якщо раніше докладені сили і засоби були вичерпані [14].

Як ми можемо бачити, Президенту надано особливі повноваження у сфері безпеки й оборони, що підтверджує його ключову роль у системі національної безпеки, а отже, він є основною ланкою в системі безпеки РП, яка створює інтегровану структуру, що включає всі сили та засоби держави, призначені для виконання завдань з безпеки.

Маючи широкі повноваження та здійснюючи загальне керівництво у галузі зовнішньої та внутрішньої безпеки держави, Президент має дорадчий орган у цій сфері, що консультує його у зазначеній сфері, – Раду національної безпеки [7].

Відповідно до Закону «Про загальний обов'язок захисту РП» Президент РП виконує завдання з безпеки та оборони за допомогою Бюро національної безпеки, що було створено у рамках Ради національної безпеки. За відсутності адекватного стратегічного центру на державному рівні він також контролює проекти, що стосуються безпеки та оборони держави [13].

Згідно з указом Президента РП від 17 грудня 2004 року «Про питання організації Бюро національної безпеки» Рада національної безпеки виконує функції секретаріату Ради, тобто організовує її роботу й оцінює ситуацію, забезпечуючи Президента інформацією та сприяє тому, щоб Президент міг повноцінно виконувати свої конституційні функції з питань безпеки і оборони.

У зв'язку з тим, що збройні конфлікти у зазначеній частині Європи розглядалися як мінімальні, тому не було проведено надійної оцінки геополітичної ситуації в країні, а також прогнозу, заснованого на ретельному спостереженні за тенденціями, що розвиваються в навколишньому середовищі. Стратегічний оборонний огляд 2016 року став основою для необхідного аналізу поточних та майбутніх викликів та загроз для польських ЗС [5].

До цього часу МНО провело два стратегічні оборонні огляди. Перший було розпочато у 2004–2006 роках. Його результати були таємними і не були опубліковані. Публічний звіт другого оборонного огляду, проведеного у 2009–2011 роках, був представлений у квітні 2011 року. Рекоменда-

ції щодо виконаної роботи були включені до стратегічного оборонного огляду. Проте необхідність у реформах у РП з'явилась ще у 1999 році після її вступу до НАТО. І поява першого стратегічного оборонного огляду ще раз це підтвердила.

На основних засадах Стратегічного оборонного огляду базується Концепція оборони РП, що є одним із кроків на шляху реформ. Вона була оприлюднена МОН РП 23 травня 2017 року і передбачає зосередження зусиль на обороні власної території поряд з розвитком потенціалу стримування.

Згідно з Концепцією оборони РП передбачається використання сухопутних військ як на території країни, так і за її межами: у миротворчих, гуманітарних та рятувальних операціях, а також в операціях із захисту інших держав у рамках виконання союзницьких зобов'язань (згідно зі ст. 5 Північноатлантичного договору). Вони мають бути здатні вести бойові дії на тактичному й оперативному рівнях, у складних кліматичних умовах із використанням сучасних форм і способів ведення бойових дій [6].

Концепцією оборони РП передбачено, що ЗС РП вирішують такі завдання [6]:

1. Забезпечення оборони держави та протидія зовнішній агресії:

- охорона й оборона національної території, забезпечення непорушності кордонів РП;
- проведення антитерористичних заходів на національній території і за її межами;
- задіяння під час врегулювання локальних або регіональних збройних конфліктів у зоні відповідальності НАТО або за її межами;
- участь в операціях за межами національної території згідно із союзницьким зобов'язанням відповідно до ст. 5 Вашингтонського договору.

2. Участь у стабілізації міжнародної обстановки, а також в операціях кризового реагування і гуманітарних місіях, зокрема:

- у миротворчих місіях і операціях кризового реагування, що проводяться НАТО, ЄС, ООН, а також в інших заходах на підставі міжнародних угод;
- у гуманітарних акціях, що здійснюються міжнародними, урядовими та іншими організаціями;
- військово-співробітництво у галузі розвитку та застосування засобів створення довіри і безпеки.

3. Забезпечення внутрішньої безпеки і допомоги населенню:

- контроль і охорона повітряного простору, а також сприяння в охороні сухопутних кордонів і територіальних вод;

– ведення розвідувальної та контррозвідувальної діяльності;

- моніторинг радіоактивної, хімічної та епідеміологічної ситуації на території країни;
- проведення пошуково-рятувальних операцій;
- надання допомоги органам державної влади, цивільним адміністраціям, а також населенню під час усунення наслідків аварій і техногенних катастроф.

Таким чином, ЗС РП є основним інструментом захисту незалежності держави та неподільності її території. Вони забезпечують безпеку та недоторканність своїх кордонів. Як основний елемент оборонної системи держави ЗС беруть участь у здійсненні політики безпеки та оборони.

З метою комплексного бачення проблем у безпековій сфері шляхом комплексної діагностики польського потенціалу в галузі національної безпеки було видано указ про проведення Стратегічного огляду національної безпеки, метою якого була глобальна оцінка національної безпеки РП і розроблення пропозицій для стратегічних цілей і методів діяльності держави в області безпеки і підготовки системи національної безпеки [1].

Це був перший у польській історії комплексний аудит безпеки держави, реалізація якого ініціювала процес замовлення стратегічного планування державної безпеки, зокрема це дало плануванню циклічний характер та ієрархічні результати стратегічних документів («зверху вниз»). На основі аналізу було підготовлено звіт, що містить основні висновки та рекомендації, та який було опубліковано у 2013 році у Білій книзі з питань національної безпеки Польщі, що обговорює питання безпеки в комплексному і системному характері [10].

Перша Біла книга МНО була опублікована у 2001 році. Зазначене видання містить як діагностику сучасного стану ЗС РП, так і можливі напрями їх розвитку. Цей діагноз свідчить, що тодішня армія була надмірно розвиненою (понад 200 тисяч штатних посад, зокрема 96 тисяч посад професійних солдатів) і РП мала застарілу військову техніку з часів Організації Варшавського договору. Швидка декапіталізація інфраструктури та навчальної бази (витрати на інвестиції та модернізацію становили близько 8% оборонного бюджету), водночас погіршувались матеріальні та соціальні умови персоналу [2]. Основною причиною цих проблем було, насамперед, недофінансування армії, тому що у 1990-х роках пріоритет був наданий соціально-економічним проблемам, а оборона була не на першому місці.

Керівництво країни усвідомлювало необхідність забезпечення стабільного фінансування ЗС та запровадження гарантій адекватних оборонних видатків, тому 25 травня 2001 року Сейм РП прийняв переважну більшість законів, зокрема про відновлення та технологічну модернізацію та фінансування ЗС РП у 2001–2006 роках. Прийняття цього закону було вирішальним для загальної оборонної політики РП, тому що це вимагало виділення не менше 1,95 % ВВП на національну оборону, зокрема 20% – для модернізації інвестицій. Це створило гарантію стабільного фінансування ЗС, що дозволило МНО здійснити підготовку і реалізацію довгострокових програм модернізації, що визначили шляхи трансформації військових у більш ефективну і сучасну армію.

Поточна модернізація польських ЗС здійснюється на підставі Плану технічної модернізації ЗС РП на 2013–2022 роки, затвердженого МНО РП

11 грудня 2012 року, відповідно до якого триває оснащення ЗС новими зразками озброєння і військової техніки, також проводиться глибока модернізація військової техніки, що вже перебуває на озброєнні. Визначальне значення має подальше розширення військово-технічного співробітництва зі США, НАТО і ЄС [9].

До основних напрямів реформування ЗС РП відносяться: скорочення чисельності з'єднань, підвищення маневреності військ, вдосконалення системи військового управління, повний перехід на озброєння і військову техніку стандартів НАТО. Це може бути досягнуто за рахунок оптимізації організаційно-штатної структури МНО та ЗС, вдосконалення системи військової освіти та бойової підготовки військ.

З огляду на те, що у Польщі було зроблено сильний акцент на підвищення мобільності та вогневої потужності, поліпшення комп'ютеризації та «роботизованого» бою і підтримку процесу управління і контролю, це передбачає введення найсучаснішого технологічного обладнання для ЗС у галузі робототехніки та автоматизованих систем бою, розвідок, команди, операції в кіберпросторі. Модернізація ЗС здійснюється відповідно до принципів стратегії «пропустити покоління», що має спиратися на виведення з експлуатації застарілого військового обладнання і заміною його зброєю і екземплярами, що відповідають вимогам сучасного поля бою, а також сумісні з арміями інших країн НАТО. Ця концепція поєднана зі збільшенням витрат на технічну модернізацію ЗС на рівні 25–30 відсотків. Це надасть можливість її зростання як у кількісному, так і якісному показниках.

Так, 7 вересня 2017 року представлено попередній проект плану технічної модернізації ЗС РП на 2017–2022 роки, з особливим акцентом на 2017–2019 роки. Пріоритетними сферами обрано [3]:

- ППО;
- модернізація ВМФ;
- діяльність у кіберпросторі;
- модернізація бронетанкових і механізованих армій;
- територіальна оборона.

План технічної модернізації ЗС РП на 2017–2022 роки включає

14 операційних програм за різними напрямками [8].

Проект реформи був розроблений МНО за підтримки Управління національної безпеки. Зазначений закон реформує систему управління польськими ЗС та має на меті спростити систему командування та скоротити процес прийняття рішень. У зв'язку з цим передбачена консолідація командної системи навколо її трьох основних функцій, а саме:

- стратегічне планування, консультування та нагляд за виконанням рішень МНО (генеральний штаб польської армії);
- поточне загальне командування – підтримка армії (генеральне командування);
- оперативне командування – використання армії (оперативний штаб).

Разом з тим, на час миру, кризи та війни передбачається об'єднання системи управління.

Всі три напрями діяльності підпорядковані МНО. Міністр національної оборони керує армією через Голову Генерального штабу, що є допоміжним органом Міністра національної оборони, який безпосередньо керує цими напрямками. Реформа зосереджена на стратегічному плануванні, розробленні програм довгострокового розвитку ЗС та консультуванні Міністра національної оборони, Прем'єр-міністра та Президента з питань, що стосуються загального та оперативного командування армії, спрямовуючи всю діяльність ЗС.

Поточне загальне командування відповідає за загальне командування військами в мирний час, комбінуючи наявні штаби (армія, ВПС, ВМФ, війська спеціального призначення).

Реформа передбачає:

1. Поліпшення якості стратегічного планування, звільненні Генерального штабу від вирішення поточних питань.

2. Суттєве посилення цивільного контролю над ЗС (Генеральний штаб як допоміжний орган МНО щодо управління військовими командирами).

3. Створення умов щодо навчання у «спільній» системі (це основна вимога сучасних військових операцій).

4. Об'єднання системи на час війни, миру та кризи.

5. Зниження експлуатаційних витрат центральних органів управління та кадрів лінійних підрозділів.

У результаті трансформації змінюється не тільки організаційна структура найвищого рівня командування в польській армії, але й функціонування всієї системи командування і стратегічні завдання окремих структур.

Таким чином, у країні триває процес реформування системи управління ЗС, під час якого відбувся поділ оперативних і адміністративних функцій. Основні зусилля спрямовані на вдосконалення системи управління, приведення структури з'єднань і частин у відповідність зі стандартами НАТО. Отже, це все дає нам можливість зрозуміти, що незалежно від розподілу функцій у разі війни або будь-яких кризових ситуаціях необхідно захищати країну та здійснювати управління нею як єдина команда.

Польща, удосконалюючи власні ЗС, як в організаційному, так і у технічному плані, впевнено наближується до основної мети реформування, а саме: досягнення ними параметрів, що відповідають вимогам, що пред'являються до ЗС країн-членів НАТО, та подальша інтеграція до військових структур блоку.

Основна проблема, що стояла перед РП, була пов'язана з неправильним визначенням умов, за яких розвивається польська держава, і був незрозумілим повністю спектр загроз, з якими стикається держава, тому що була впевненість, що РП та Європа протягом найближчих років будуть стабільною частиною світу, загрози війни не буде.

Необхідним складником військових реформ є кадровий потенціал. Скорочення чисельності особового складу ЗС РП вимагало скорочення кількості вищих військових навчальних закладів. Тому система військової освіти Польщі починаючи з початку 90-х років перебуває у стані постійного реформування.

У країні є необхідність вдосконалення системи підготовки кадрів шляхом упорядкування її організації та забезпечення необхідних ресурсів для повного здійснення навчальних програм. Розуміючи необхідність організаційної та дислокаційної консолідації ЗС РП, варто зазначити і необхідність консолідації вищої військової освіти [11].

Система навчання, створювана в освітніх закладах і центрах національних ЗС РП, націлена на досягнення максимальної відповідності вимогам Північноатлантичного союзу.

У рамках укладених угод з НАТО, ЄС та іншими міжнародними організаціями Польща проводить активну політику щодо участі контингентів національних ЗС у миротворчих операціях (місіях) по всьому світу. Тому, беручи участь у закордонних операціях, є необхідність змін, де нова командна система більше відповідатиме іншим союзницьким державам. Така реформа щодо поєднання загального та оперативного командування вже відбулася в Данії, Німеччині, Норвегії та Швеції.

Польща прагне поліпшити відносини ЄС з НАТО, тим самим зміцнивши обороноздатність країни. Разом з тим, створення постійного планування і командних структур між цивільними та військовими; підтримка і розвиток бойових груп і оборонних можливостей, зокрема в рамках співпраці Вишеградської групи, залишається найважливішим спільним проектом у військовій сфері [4].

Варто зазначити, що вступ Польщі до НАТО та ЄС систематизував її роботу у військовій сфері, ввівши принцип підготовки планів на десять років з можливістю введення необхідних оновлень кожні чотири роки.

Стратегічний потенціал національної безпеки РП слугує реалізації національних інтересів задля забезпечення як захищеності держави, так і ефективною участі у зміцненні оборонних можливостей НАТО та ЄС. Для досягнення стратегічних цілей в області безпеки РП необхідно організувати діяльність держави як єдиної системи, пристосованої протистояти не тільки зовнішнім військово-політичним загрозам, а й в інтегрованому вигляді будь-якій загрози національній безпеці. Згідно зі Стратегією основою цього потенціалу є система національної безпеки, яка складається з декількох елементів (підсистем) [12]:

- 1) підсистеми управління;
- 2) виконавчих підсистем;
- 3) підсистем забезпечення (соціальної та економічної).

Підсистема управління є ключовим елементом системи нацбезпеки. До неї входять органи державної влади, які виконують завдання у сфері національної безпеки – Сейм, Сенат, Президент РП і РМ, які функціонально пов'язані з іншими органами управління на всіх рівнях влади (міністерства, воєводства, місцеві органи влади та інші суб'єкти органів державного управління і командування ЗС), що безпосередньо забезпечують

безпеку окремих громадян, місцевих громад і безпеку держави в цілому, а також дорадчі структури, адміністративний апарат та відповідна інфраструктура.

Виконавча підсистема – це сила та засоби, які є у розпорядженні органів управління, призначені для виконання завдань у сфері національної безпеки, забезпечуючи зовнішню і внутрішню безпеку країни. Головними елементами цієї підсистеми є оборонний (ЗС) та внутрішнього захисту (міністерства, правоохоронні органи, спеціальні, прикордонні, митні служби, сили реагування на надзвичайні ситуації, антитерористичні структури, органи кібернетичного захисту, органи місцевого самоврядування тощо).

Підсистеми забезпечення – це всі інші сили і засоби держави, що застосовуються на додаток до своєї основної функції та беруть безпосередню участь у забезпеченні безпеки в різних формах.

Важливим аспектом оборони кожної країни є залучення до цього невійськових та неурядових структур держави, а також громадських організацій та громадян, що також є складником системи національної безпеки як елемент створення громадянського суспільства, як участь у відповідних заходах щодо створення, наприклад, добровільних пожежних дружин або у аналітичних центрах запропонувати курс дій в області безпеки.

Варто зазначити, що конституційні норми не наводять загальний та вичерпний перелік суб'єктів, що складають систему органів безпеки держави. Отже, систему безпеки держави складають усі відповідальні за безпеку у розрізі Конституції РП і відповідних законів органи та

інституції, зокрема Сейм, Президент, Рада Міністрів тощо. Сюди варто віднести ЗС та служби, основними функціями яких є запобігання і протидія зовнішнім загрозам, забезпечення публічної безпеки, проведення рятувальних дій тощо.

Висновки. Можна побачити, як Польща, адаптуючись до нових викликів та загроз, зміцнює свій стратегічний складник у контексті зростаючої кризи європейської безпеки. І розуміючи, що безпека не є ситуаційною справою раз і назавжди, що це процес, який передбачає безперервну дію для забезпечення її впевненості, тому необхідно систематично аналізувати потреби й можливості та встановлювати послідовні цілі.

На нашу думку, майбутніми найважливішими пріоритетами є, насамперед, консолідація національної системи управління безпекою, що, своєю чергою, потребує реалізації національного стратегічного огляду безпеки, який рекомендується на всіх рівнях держави. У разі існування консолідованої системи управління національної безпеки виникає необхідність належної підготовки спеціалістів, що має здійснюватися спеціалізованим навчальним закладом з питань безпеки.

Участь у ЄС та НАТО є дуже важливим зовнішнім стовпом для підтримки безпеки РП. Разом з тим, найважливішим стовпом є власні оборонні можливості. Такі оборонні можливості мають бути першочергово національними, враховуючи союзний потенціал. Водночас невійськові елементи держави (державні установи, приватні структури, громадяни) також мають брати активну участь з метою побудови інтегрованої (національної) системи безпеки.

Список літератури:

1. Biała Księga Bezpieczeństwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej / Biuro Bezpieczeństwa Narodowego. Warszawa, 2013. 265 s. URL: http://www.bialystok.ap.gov.pl/arch/teksty/biala_ksiega.pdf (12.11.2017).
2. Biała Księga. White Paper / Ministerstwo Obrony Narodowej. The Ministry of National Defence. Warszawa: Dom Wydawnictwa Bellona, 2001. 100 s.
3. Dmitruk T. Projekt nowego Planu Modernizacji Technicznej / Dziennik Zbrojny. URL: <http://dziennikzbrojny.pl/artykuly/art,2,4,10262,armie-swiata,wojsko-polskie,projekt-nowego-planu-modernizacji-technicznej> (25.01.2018).
4. Fryc M. “Doktryna Komorowskiego” – próba scharakteryzowania. Idea, zakres, priorytety, realizacja. Bezpieczeństwo Narodowe. II–2014/30. S. 41–72.
5. Koncepcja obronna RP / Ministerstwo Obrony Narodowej. URL: <http://www.mon.gov.pl/koncepcja-obronna-rp/> (08.10.2016).
6. Koncepcja obronna Rzeczypospolitej Polskiej: The Defence Concept of the Republic of Poland / Ministerstwo Obrony Narodowej. Maj 2017. 72 s. URL: http://www.mon.gov.pl/d/pliki/dokumenty/rozne/2017/06/korp_web_13_06_2017.pdf (11.06.2017).
7. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. / Kancelaria Sejmu. 54 s. URL: <http://www.konstytucja-polski.pl/img/KonstytucjaRzeczypospolitejPolskiej.pdf> (05.02.2016).
8. Muczyński R. Zaktualizowany plan modernizacji technicznej sił zbrojnych RP na lata 2017-2022. Nowa Strategia. – Paź 19, 2016. URL: <http://www.nowastrategia.org.pl/zaktualizowany-plan-modernizacji-technicznej-sil-zbrojnych-rp-na-lata-2017-2022/> (21.01.2017).

9. Plan modernizacji technicznej sił zbrojnych w latach 2013 – 2022. – 5 s. URL: http://dgrsz.mon.gov.pl/y/pliki/rozne/2013/09/program_uzbrojenia_5_sierpnia.pdf (08.09.2017).

10. Posiedzenie RBN na temat wyników Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego / Biuro Bezpieczeństwa Narodowego. URL: <http://www.bbn.gov.pl/pl/wydarzenia/4199,dok.html> (11.03.2017).

11. Rok Tomasza Siemoniaka na stanowisku ministra obrony narodowej / Ministerstwo Obrony Narodowej. URL: <http://archiwalny.mon.gov.pl/pl/artykul/13202> (18.01.2017).

12. Strategia bezpieczeństwa narodowego Rzeczypospolitej polskiej 2014. Warszawa. 2014. 57 s. URL: <https://www.bbn.gov.pl/ftp/SBN%20RP.pdf> (05.02.2016).

13. Ustawa o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 r. (tekst jednolity). 101 s. URL: https://www.bbn.gov.pl/ftp/dok/01/ustawa_o_powszechnym_obowiazku_obrony_RP.pdf (23.04.2016).

14. Ustawa o stanie wyjątkowym z dnia 21 czerwca 2002 r. (tekst jednolity). 9 s. URL: https://www.bbn.gov.pl/ftp/dok/01/ustawa_o_stanie_wyjatkowym.pdf (01.02.2017).

ОРГАНИЗАЦИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ РЕАЛИЗАЦИИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОЛИТИКИ В СФЕРЕ НАЦИОНАЛЬНОЙ БЕЗОПАСНОСТИ РЕСПУБЛИКИ ПОЛЬША

В статье приведены результаты исследования организационной составляющей политики безопасности Республики Польша как единого механизма осуществления государственной политики страны. Реализации политики безопасности способствует соответствующая система органов власти. Поэтому для достижения стратегических целей в области безопасности Республики Польша необходимо организовать деятельность государства как единой системы. Такая система должна противостоять не только внешним военно-политическим угрозам, но и любой угрозе национальной безопасности. Стратегический потенциал национальной безопасности Республики Польша служит реализации национальных интересов для обеспечения как защищенности государства, так и эффективного участия в укреплении оборонительных возможностей НАТО и ЕС.

Ключевые слова: национальная безопасность Республики Польша, Президент Республики Польша, Министерство национальной обороны Республики Польша, Вооруженные Силы Республики Польша, гражданское общество.

ORGANIZATIONAL PROCURING OF THE IMPLEMENTATION OF THE STATE POLICY IN THE SPHERE OF NATIONAL SECURITY OF THE REPUBLIC OF POLAND

The article presents the results of the searching of the organizational component of the security policy of the Republic of Poland as a unified mechanism of the implementation of the state policy of the country. The implementation of the security policy is promoted by the corresponding system of authorities. Therefore, it is necessary to organize the activities of the state as a unified system to achieve the strategic objectives in the field of security of the Republic of Poland. Such system must resist not only external military and political threats, but also any threats to the national security. The strategic potential of the national security of the Republic of Poland serves realization of national interests to ensure the security of the state and effective participation in strengthening defensive capabilities of NATO and the EU.

Key words: National Security of the Republic of Poland, President of the Republic of Poland, Ministry of National Defense of the Republic of Poland, Armed Forces of the Republic of Poland, civil society.